

ZUŠ Jaroslava Kociana – historie a současnost

Založení hudební školy v Ústí nad Orlicí úzce souviselo s bohatou kulturní a zejména hudební tradicí tohoto města. Hudba zněla nejenom v ústeckém kostele, ale i v mnohých domácnostech. Hudbymilovní měšťané se scházeli, aby si společně zahráli, a začali si říkat Muzická společnost. Tím byl položen základ k založení sjednocené muzikantské organizace, která byla později nazvána Cecilská hudební jednota a je činná až do dnešní doby.¹ Její činnost připomene v této souvislosti pouze velmi stručně. Zmíníme zde především několik výrazných osobností, jejichž působení bylo spjata s Cecilskou hudební jednotou, jako např. František Hnilička, Alois Hnilička, Leopold Jansa, Josef Cyril Sychra, Jan Mazánek, Julius Kocian, František Špindler. V polovině 19. století byla činnost jednoty velmi bohatá. Na přelomu 19. a 20. století se výrazně zapojil do práce v této hudební společnosti i Jaroslav Kocian. Působil zde nejenom jako houslista, ale i jako klavírista, sbormistr, zpěvák a skladatel (pro Cecilskou hudební jednotu složil Slavnostní mši, která se často hrála při různých významných příležitostech). V roce 1935 se ředitelem kůru stává Norbert Fišer, který úzce spolupracuje s Jaromírem Lahulkem.²

Roku 1918 bylo založeno Orchesterální sdružení. Zpočátku ho dirigoval František Špindler, později vedení převzal Jaromír Lahulek, který nastoupil do Ústí r. 1914 jako úředník tehdejší Občanské záložny a zůstal tomuto městu věrný až do své smrti v r. 1959. Tento symfonický orchestr uskutečnil poměrně náročné hudební projekty – r. 1924 např. provedl ve spolupráci s pěveckým spolkem Lukes operu Dalibor, deset let po této akci došlo i k provedení Smetanova cyklu symfonických básní Má vlast. Velký rozmach hudebního života v našem městě nastal po otevření budovy divadla v r. 1936. Tato situace způsobila, že Jaromír Lahulek a celá hudbymilovná veřejnost pocítovali stále větší nedostatek kvalitních, odborně připravených hudebníků, což vedlo k tomu, že r. 1938 J. Lahulek podal návrh na zřízení hudební školy.³

Po mnoha obtížích a za vydatné spolupráce všech členů ustavujícího výboru Kuratoria hudební školy (předseda Jaromír Lahulek, jednatel O. Švec, pokladník J. Andres, zapisovatel E. Černohorský, dalšími členy byli A. Barkman, N. Fišer a A. Malátek) byla škola založena pod názvem Městská hudební škola a **14.10.1939** mohla zahájit činnost jako druhá veřejná hudební škola ve Východočeském kraji (první byla založena v r. 1919 v Pardubicích). Prvním ředitelem byl Antonín Šimeček (housle, teoretické předměty), dalšími členy učitelského sboru byli: Jarmila Sychrová (klavír), Antonín Malátek (klavír), Jaromír Lahulek (teorie, dechové nástroje dřevěné), Norbert Fišer (trubka), Josef Budinský (housle), Eduard Černohorský (housle). Antonín Šimeček byl také nejmladším ředitelem v celé historii školy, bylo mu pouhých 24 let.

Školní rok **1939 – 40** byl zahájen shromážděním žáků v chlapecké škole, kde jim vyučující předali informace o zahájení výuky a rozdali rozvrhy. Přihlásilo se celkem 74 žáků – 40 houslistů, 31 klavíristů a 3 trumpetisté, kteří byli na základě přijímací zkoušky rozděleni do ročníků. Zpočátku se řešily problémy s prostorami pro výuku. Až do roku 1947 se vyučovalo v divadelních šatnách a v bývalé dívčí škole. V tomto roce se škola stěhuje do nových prostor (bývalý hotel Šebestl u Starého nádraží).

¹ viz V. Sekotová: Měšťanská kultura a hudební tradice v Ústí nad Orlicí – založení Cecilské hudební jednoty v Ústí nad Orlicí a jejich prvních sto let činnosti

² viz V. Sekotová, J. Süssová: Výstava „200 let CHJ – hudební tradice v Ústí nad Orlicí, příspěvek ve sborníku Měšťanská kultura a hudební tradice v Ústí nad Orlicí

³ viz vzpomínky L. Cihláře v Ústeckém kulturním zpravodaji, prosinec 1979

První koncert školy se uskutečnil 11. 2. 1940 v hospodářské škole, na koncertě v budově divadla dne 18.6. 1940 vystoupil poprvé smyčcový orchestr složený z žáků a učitelů školy. Pod taktovkou A. Šimečka provedl Mozartovu Malou noční hudbu.⁴

Ve školním roce **1940 – 41** již měla škola 121 žáků a i učitelský sbor byl rozšířen o učitele houslí Radomíra Raise z Prahy. V tomto roce byla založena pobočka v Kyšperku (dnešním Letohradě), kde bylo zapsáno celkem 30 žáků. Začalo se zde vyučovat počátkem listopadu 1940. Otevírá se též pobočka v Litomyšli, která se však již po dvou letech osamostatnila a působí takto do dnešní doby.

V pozdějších letech dochází ke změnám v názvu hudební školy. Na slavnostním shromáždění žáků **roku 1943** zapůjčil škole své jméno Mistr Jaroslav Kocian. V roce 1943 byl také zatčen a později umučen nacisty učitel houslí a první zapisovatel Kuratoria pro zřízení Městské hudební školy v Ústí Eduard Černohorský. Po jeho odchodu nastupuje na jeho místo Miloslava Podhajska-Kvasničková, která si později přibrala i výuku literárně-dramatického oboru (viz zmínky v kronice školy v 70tých letech).

Roku 1946 dochází k převzetí tehdy Městské hudební školy do správy města a následně (r.1947) k zániku tehdy již nepotřebného Kuratoria. V projevu na valné hromadě spolku dne 20. 1. 1946 předseda Kuratoria Jaromír Lahulek objasňuje veřejnosti důvody podání žádosti o převzetí Městské hudební školy do správy MNV. Koncept tohoto projevu se dochoval a je spolu s „Vyjádřením MNV k převzetí Městské hudební školy do správy města“ součástí přílohy této práce.

Osobnost Jaromíra Lahulka sehrála v historii školy velmi důležitou roli. Stál nejenom u jejího založení, ale podílel se na jejím dalším rozvoji v dobách pro ni nejkritičtějším. Výstižně ho charakterizují slova prvního ředitele školy Antonína Šimečka: „Nezapomenutelný Jaromír, jak jsme mu s upřímností říkali, byl znamenitým finančníkem, ale i vynikajícím muzikantem, proto měl tolik citu i odborných znalostí finančně-muzikantských, že to všechno ještě za pomoci dalších členů výboru ve škole za ztížených protektorátních podmínek „klapalo“. Bylo to vlastně štěstí, že byl do čela spolku postaven tak všestranně disponovaný a nadšený člověk, jakým byl nesporně Jaromír Lahulek – zakladatel školy. Škola dostala do vínku požadavek především připravovat své žáky do Orchesterálního sdružení, pěveckého souboru „Lukes“ a do místních „dechovek“. To nebyl úkol malý, ale plnil se, protože tehdejší žáci školy byli přece jenom starší než ti dnešní a protektorát neposkytoval žádnou velkou činnost, a tak se naši žáci již záhy zapojovali do místních souborů.“⁵

V roce **1948** se formuje detašovaná učebna v *Sopotnici*, kde se přihlásilo 10 žáků na housle a 6 na klavír. Hře na housle vyučoval Josef Martinec, hře na klavír zpočátku František Uhlíř, později Josef Kněžek, který učil i violoncello a akordeon – podrobněji viz příloha č.9. V roce 1948 byla také otevřena i detašovaná učebna v *Dolní Dobrouči*, kde se učilo v prvním roce 8 žáků na klavír. Pobočku vedla Jindřiška Kalousková a po ní Marie Kolomá.

Významným přínosem bylo založení tanečního oboru v **roce 1951**. První vyučující byla Eva Štanclová-Kudrnáčová (v tomto školním roce měl obor 40 žákyň). O další rozvoj tohoto oboru a jeho nasměrování na oblast scénického tance se zasloužila její dcera, Eva Veverková.

Po odchodu Antonína Šimečka na nové působiště v České Třebové (r. 1958) se ředitelem stává Václav Šmerda. Škola se stále výrazněji podílí na kulturním životě města. Z její iniciativy byly založeny např. pravidelné „Ústecké hudební pátky“, na nichž účinkovali

⁴ program viz příloha

⁵ viz Vzpomínka prvního ředitele školy, Almanach k 50. výročí založení

učitelé i vyspělejší žáci, kteří působili také v mnoha souborech umělecké tvořivosti (např. pěvec. sbor Lukes, Orchesterální sdružení, dechová hudba a různé taneční soubory).

Z iniciativy učitelů školy a ústeckého rodáka, violoncellisty Bohuše Herana, je také od roku **1959** pořádána každoročně Kocianova houslová soutěž. Bohuš Heran byl také prvním předsedou poroty spolu se dvěma učitelkami Miloslavou Kvasničkovou a Ludmilou Stránskou. První ročník KHS proběhl 29.5.1959, účastnilo se ho celkem 20 houslistů rozdělených do tří věkových kategorií:

I. - do 10 let

II. - do 14 let

III. - do 18 let

Tradice této soutěže trvá a rozvíjí se do dnešní doby (letos, tedy v r. 2009, se uskutečnil již 51. ročník této mezinárodně uznávané soutěže).

Z roku 1959 též pochází zápis v kronice, ve kterém ředitel Václav Šmerda vlastnoručně uvádí, že škola byla počátkem 50tých let přemístěna z již nevyhovujících a stísněných prostor bývalého hotelu Šebestl u Starého nádraží do nových prostor secesní Hernychovy vily. V kronice nejsou uvedeny žádné podrobnosti, ani přesný rok stěhování, ale podle slov pamětníků (J. Martinec, Z. Černý) k této události došlo v roce 1954 a váže se k ní vzpomínka na tehdejšího ředitele školy Antonína Šimečka, který neváhal a do uvolněných prostor vily nechal přestěhovat klavíry, se kterými již nikdo nechtěl dále hýbat. Škola tedy na delší dobu zůstala v těchto krásných historických prostorách – prvním školním rokem zde byl rok 1955/56.

V roce **1961** se škola přetváří na Lidovou školu umění Jaroslava Kociana a od této doby se vyučuje kromě oboru hudebního a tanečního i obor výtvarný a později i literárně-dramatický. LDO vedla v 70tých letech Miloslava Kvasničková, převzala ho Jarmila Petrová, po jejím odchodu na čas obor zaniká. K znovuotevření dochází až v roce 2001, kdy se jeho vedení ujímá Mgr. Markéta Světlíková a později také Jindřiška Petráková.

Rok **1966** je opět rokem pro historii školy velmi významným. Po odchodu dosavadního ředitele Václava Šmerdy na jeho místo nastupuje jeden z prvních žáků školy, Josef Kněžek. V této době dochází k dalšímu velkému rozvoji. Stoupá počet žáků nejenom v oboru hudebním, ale i ve výtvarném a tanečním. Secesní Hernychova vila začíná být tedy opět pro tento počet žáků a pedagogů těsná. Ve školním roce **1978/79** LŠU získává další prostory pro výuku v nedaleké budově „U Štěrbů“.

Již od samých začátků se škola zaměřuje na komorní, souborovou a orchestrální hru. Svědčí o tom i neustále narůstající počet nových seskupení, souborů a orchestrů, které měly delší nebo kratší trvání, ale všechny zaujímaly v dlouhé historii školy své nezastupitelné místo. Připomeneme alespoň některé z nich. První vystoupení estrádního souboru „Buřinky“, který založil J. Kněžek, se uskutečnilo 3. 2. 1972 na koncertě nazvaném „Hraju, hraješ, hrajeme“ v ústeckém divadle (viz zápis v kronice školy). Soubor měl velký úspěch a v kronice nalézáme velmi časté zmínky o jeho dalším účinkování na různých akcích nejenom v Ústí, ale i v jeho okolí. Tyto zápisy se objevují až do r. 1973.

Na „Buřinky“ navazuje činnost Estrádního orchestru pod vedením Zd. Černého a později i dechového orchestru, který se transformoval z již zmíněného tělesa (viz foto v příloze). Po celou tuto dobu samozřejmě existoval také větší či menší žákovský smyčcový orchestr, který byl v 70. letech schopen nastudovat i skladby symfonické.

70. léta jsou poznamenána vysokým propojením žáků a pedagogů školy se společenským a politickým životem tehdejší totalitní doby. LŠU zajišťuje kulturní zpestření různých schůzí a pořádá i samostatné koncerty k jednotlivým politickým výročím.

Od roku 1979 se pravidelně konají **Hovory s hudbou**, které navazují na velmi úspěšnou tradici Hudebních pátků. Tyto pořady byly vždy tematicky zaměřeny. První Hovory s hudbou se uskutečnily v listopadu 1979 na téma „Setkání s komorní hudbou trochu netradičně“. Moderátory celého cyklu pořadů byli Ludmila Hrodková a Pavel Sedláček. Pro „oušťáky“ bylo velmi zajímavé sedmé pokračování cyklu (17.2.1981), které bylo věnováno skladatelům, kteří se narodili v našem městě – zazněly skladby Leopolda Jansy, Martina Pecháčka, Aloise Hniličky, Josefa Cyrila Sychry, Františka Špindlera a Jaroslava Kociana. Pořad byl proložen úryvky z tvorby ústecké spisovatelky Marie Rollerové a celkový dojem byl umocněn starými fotografiemi a obrázky ze soukromé sbírky Františka Uhlíře⁶. V této souvislosti připomeneme též 15. Hovory s hudbou, které byly věnovány oslavám 100. výročí narození Mistra Jaroslava Kociana. Pořad se uskutečnil ve výroční den (tedy 22.2.1983). L. Hrodková a P. Sedláček přivítali MUDr. Vladimíra Černého (synovce Jaroslava Kociana), Kocianova žáka Václava. Snítla s dcerou Helenou Veisovou. Program byl doplněn magnetofonovou nahrávkou Kocianova hlasu a citacemi z jeho deníčku⁷.

Rok 1983 je též rokem založení další tradice, která přetrvala až do dnešní doby. 27. dubna 1983 byl poprvé uveden program tanečního oboru „Tančíme pro radost“. Od této doby se duben každoročně stává svátkem mladých ústeckých tanečníků, kteří předvádí v naplněném sále nyní Roškotova divadla to, čemu se v průběhu výuky naučili.

Počty žáků školy neustále stoupaly, což jistě svědčí o kvalitě výuky. Postupně se tedy opět hledaly další učební prostory (vstříc vycházejí ředitelé ZŠ Br. Čapků a Komenského, MŠ v Heranově ulici a Zvláštní školy, v provozu jsou detašované učebny v Dolní Dobrouči a v Sopotnici)⁸.

V období oslav 50. výročí založení školy (v průběhu školního roku 1988/89) odchází dosavadní ředitel J. Kněžek do důchodu a jeho nástupcem se stává PaedDr. Jiří Tomášek.

Po roce 1989 byla budova Hernychovy vily uvolněna pouze pro potřeby tehdejší LŠU Jaroslava Kociana. Další soužití všech oborů (hudebního, tanečního a výtvarného) však nebylo při daném počtu žáků z provozních důvodů jednoduché. Zlomovým rokem byl rok 1994, který přinesl nejenom nový název školy – Základní umělecká škola Jaroslava Kociana, ale i získání právní subjektivity. Velmi negativně se projevila pro další existenci školy účinnost restitučního zákona – částka za pronájem Hernychovy vily se vyšplhala až na 947 tis. Kč ročně. Školu tedy opět čeká vyřešení problematiky prostor pro výuku, což se táhne celou její historií jako jeden z nejčastějších a nejzávažnějších problémů. V roce 1999 ji navštěvuje přes 900 žáků a stále nestačí pokrýt zájem veřejnosti. Je tedy nutno jednat – již v r. 2000 byl MŠ odsouhlasen záměr na výstavbu nové budovy ZUŠ a v polovině r. 2001 byla stavba zahájena podle projektu projekční kanceláře BC Projekt Ing. Arch. K. Blanka a Ing. V. Čecha. ZUŠ byla ministerstvem pověřena převzít povinnosti investora. Bylo to velmi složité období, které však vedlo ke zdárnému konci. Druhé pololetí školního roku 2002/03 bylo již zahájeno v nových, krásných prostorách umožňujících další rozvoj a spolupráci všech oborů ZUŠ⁹. Nyní se tedy zdá, že škola našla konečně vyhovující prostory, což se projevuje i na vzniku mnoha dalších kvalitních souborů a orchestrů, které reprezentují školu na úrovni celostátní a v poslední době dokonce i mezinárodní.

Z celé historie školy je patrné její zaměření na komorní, souborovou a orchestrální hru. Není tomu jinak ani v současné době. Uvedeme zde pouze některé z četných seskupení, která při škole v dnešní době působí. Největšími tělesy jsou swingový orchestr Black Band

⁶ Jiskra Orlicka, 24. 2. 1981

⁷ Jiskra Orlicka, 29. 3. 1983

⁸ viz almanach vydaný k otevření nové budovy školy r. 2003

⁹ J. Tomášek: Máme to za sebou, článek v almanachu k otevření nové budovy ZUŠ, r. 2003

(vede Zd. Černý), symfonický orchestr Decapoda (M. Barvínková) se svou smyčcovou „přípravkou“ – souborem Kocianek (D. Boušková), soubor Strings (L. Hrodková), flétnové soubory Tibiis Cantare a Stivínek (J. Kněžek), soubor dechových nástrojů Lidováček (J. Kučera), soubor bicích nástrojů Co-Bo Drums (L. Gregarová) a v neposlední řadě kytarový soubor (I. Charousová). Nutno je zmínit i dlouhodobé působení dětského pěveckého sboru Čtyřlístek a jeho přípravných oddělení (L. Lipenská). Čtyřlístek byl založen manželi Novonými r. 1968. Vznikl spojením dvou původně samostatných pěveckých kroužků ze ZŠ Třebovská a ZŠ Gottwaldova (nyní Bratří Čapků) a pod ZUŠ byl začleněn ve školním roce 1994/95. Po odchodu manželů Novotných pěvecký sbor i jeho přípravná oddělení převzala Mgr. Lenka Lipenská.

V poslední době dosáhli žáci školy mnoha úspěchů v soutěžích ZUŠ v oblasti sólové i orchestrální a souborové. Velký rozvoj však zaznamenaly i obory nehudbní, zejména výtvarný a taneční. Je tedy patrné, že ZUŠ Jaroslava Kociana v nových prostorách vzkvétá a pokračuje v cestě, která byla od samého založení školy nelehká, ale naplněná nadšením a obětavostí. Nezbývá tedy než nyní zopakovat slova zakladatele školy Jaromíra Lahulka, která pronesl při svém posledním projevu ve funkci předsedy Kuratoria dne 11. července 1947: “Končím s přáním nechat vzkvétat, roste a mohutní naše ústecká městská hudební škola Jaroslava Kociana!”

Srpen 2009

Zpracovala: PaedDr. Daniela Boušková

Příloha č. 1

Úvodní strana Kroniky, kterou začal psát Jaromír Lahulek, dále pokračoval Antonín Šimeček

Jaromír Lahulek.

Úvodem.

Historie hudební Usti n/Obl je pečlivě
oprána v ceulských pamětech vydaných na
slavnou tohoto spolku v r. 1903. V zápisu pohra-
čovali oba starší ceulské jednoty Jan Mara-
nek a Petr Korian, většinou však s hlediska
tohoto předního pamětní, daly by se se
však pravděpodobně hudebně - pěveckého života
našeho města.

Ža 25 let mého působení v Usti projel
jsem země - j úseky válečné i poválečné činnos-
ti a myšlení, je právě v kronice městské hudeb-
ní školy možno zaslýchli i omý poznatky, které
nejm. jinde zápsány, a z nichž učili verby
právě kn výzvě naši školy.

Musim-li se tedy obrátit v dalším li-
stě i svůj osobní, neoll' lastkový' zlemán se
nedovimivá, je je to jenomovl písařské, které
je tento daleko vzdálen. Geografická dula,
bude-li mítno, vreden káson na konci knihy.

Příloha č. 2

Program prvního veřejného koncertu ze dne 18. 6. 1940

Městská hudební škola v Ústí nad Orlicí

pořádá v úterý dne 18. června 1940

v divadelní dvoraně o půl 20. hodině

I. VEŘEJNÝ KONCERT

POŘAD :

1. B. Smetana: FANTASY — Jar. Novák, Miroslav Štandl, Miroslav Šipek, Zdeněk Leháček.	14. K. Kofler: NÁRODNÍ PÍSEŇ pro 3 trompety. J. Novák, M. Štandl, M. Šipek.
2. J. Novák: SMĚS NÁRODNÍCH PÍSEŇÍ — hraje zábor. orchestr.	15. P. Fierstra: PÍSEŇ MLADÉ DĚVČY — pro klavír — O. Salbeck.
3. W. A. Mozart: al MENDET 6) ZVONSKOVÁ HERA pro klavír. — M. Novák.	16. J. Mach: KONCERTNO PRO HOUSLE M. Štandl — O. Salbeck.
4. L. v. Beethoven: SONEUSKÁ PRO KLAVÍR — St. Novák. KONCERTNO PRO HOUSLE J. Froln u klavíru O. Salbeck.	17. V. Kapell: B. Gendel: CHROMATICKÝ VALČEK pro klavír — Dala Šteklert.
5. J. Cálchik: J. Froln u klavíru O. Salbeck.	18. Ch. Dvorák: PREMIER SOLO — pro housle Mil. Pecháček — J. Zelenka.
6. F. Schubert: VALČEKY PRO KLAVÍR — Radko Vazněl.	19. F. Liszt: RHAPSODIE č. 6 pro klavír — J. Zelenka.
7. Nurb. Kóhli: MELODIE PRO HOUSLE J. Sedláček u klavíru M. Zepčková.	20. B. Viedli: KONCERT PRO HOUSLE č. 23 J. Novák — V. Prazer.
8. Z. Fibich: POEM PRO HOUSLE L. Čihlar u klavíru J. Zelenka.	21. W. A. Mozart: KONCERT PRO DVA KLAVÍRY A-dir. Irena Štenglová — Jan Zelenka.
9. J. Fiegl: „VLASTI“ pro klavír. — M. Zepčková.	22. B. Smetana: RONDÓ pro dva klavíry samostatně B. Šenkora, O. Salbeck, V. Prazer, J. Zelenka.
10. J. Mach: KONCERTNO PRO HOUSLE Jar. Audelková u klavíru D. Šteklert.	23. A. Dvořák: FURLIANT op. 38 — Irena Štenglová.
11. F. Schubert: VALČEKY — M. Machová.	24. J. G. Haydn: LARGO, smyčcový kvartet — M. Pochálek, I. Janala, Jar. Audelková II. housle, Jar. Novák, viola, Jemalir Smit smyčcovka.
12. M. Moszkowski: ŠPANSĚLSKÝ TANEC — M. Zepčková, M. Machová.	25. W. A. Mozart: MALÁ NOČNÍ HUDBA — hraje smyčcový orchestr, Mil. Ant. Šimeček.
13. F. Chopin: POLONEZA A-dir. — Vlad. Pažer. Pevnávká	

Třídy: JAR. SYCHROVA, čísla 9, 11, 12, 15, 17 a 22 klavír, ANTONÍN MALÁTEK, čísla 3, 4, 6, 13, 19, 21, 22 a 23 klavír.
NORBERT FIŠEK, čísla 1 a 14, J. BUDÍNSKÝ, čísla 24 v sobotu, EDUARD ČERNOHORSKÝ, čísla 2 housle.
ANTONÍN ŠIMEČEK, čísla 2, 5, 7, 8, 10, 16, 18, 20, 24, 25 housle.

Ceny míst: sedadla K 3.—, 2.— a K 1.—.

Při započatí se všechny uzavírají.

Příloha č. 3

Dopis Mistra Jaroslava Kociana ze dne 22. června 1949. tento dopis byl psán poměrně krátce pře Kocianovou smrtí (7. března 1950)

JAROSLAV KOCIAN
22. VI. 1949.

Q. K.
meatka hudbu štla Jaroslav Kocian
v listi mad Oriel.

K desiatim jubileu hudbu
skely v listi m. Oriel, jip mece moje
juntio posilam protive porchary a
jip v silo zdaru a rozkvetu pro dalar
leta

Bitop je menou se Vani vyroeu

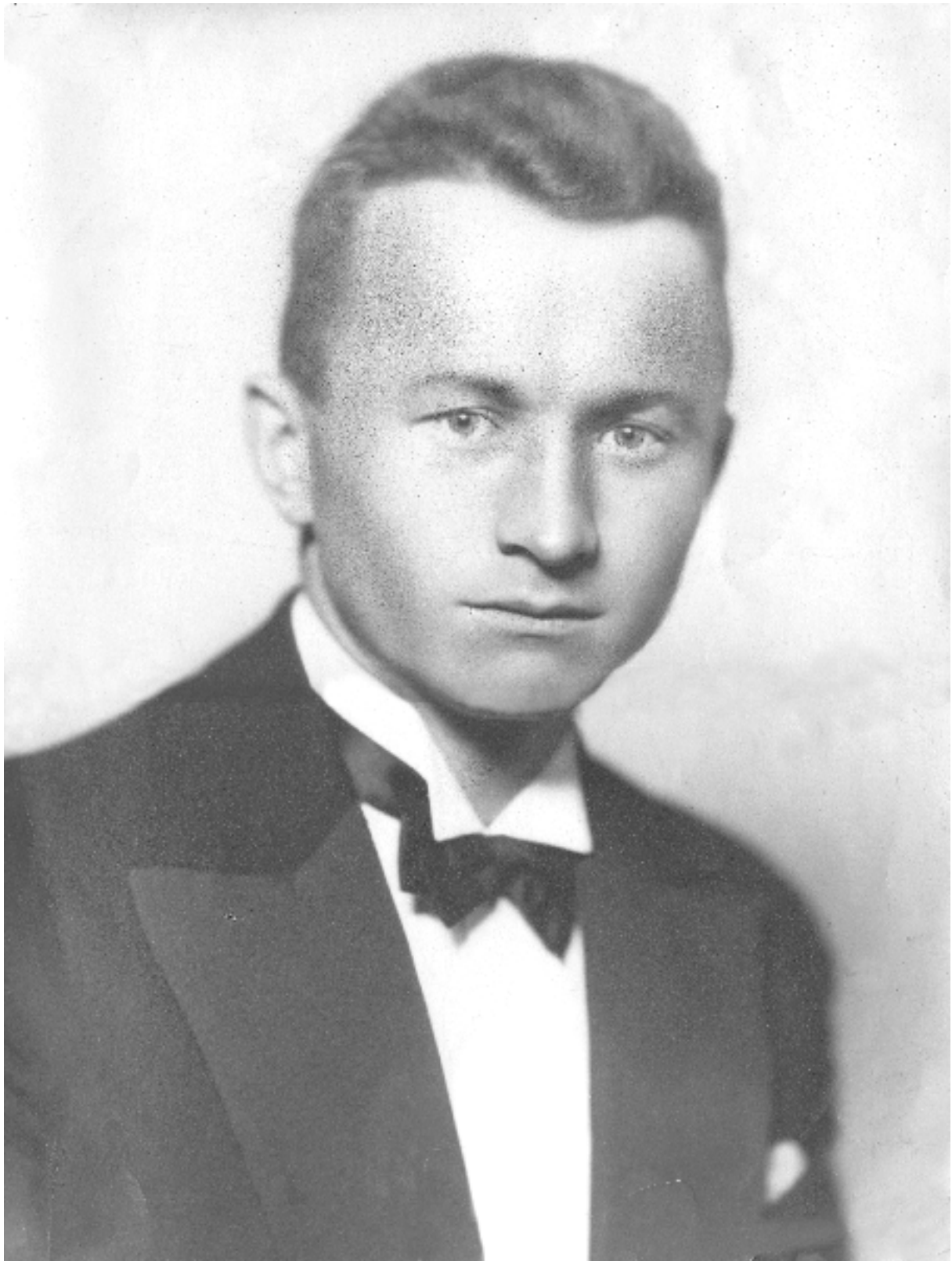
oslavny svatosti, ale jom v du-
elu s Vani.

Spravam vyhra a uelitel-
nu spon stovne deluji za prida-
ny a pravi k memu vzbrascu.

Spravme odany
Jaroslav Kocian

Příloha č.4

Foto Eduarda Černohorského, prvního zapisovatele Kuratoria, který byl umučen nacisty



Příloha č. 5

Foto Jaromíra Lahulka a výňatky z jeho projevu ve funkci předsedy Kuratoria městské hudební školy v Ústí nad Orlicí na mimořádné valné hromadě spolku pro zřízení a udržování Městské hudební školy v Ústí nad Orlicí ze dne 20. ledna 1946



Vážení přítomní.

Dovolili jsme si Vás sezvati na dnešní den za účelem rokování a Vašeho schválení o opatření Kuratoria městské hudební školy Jaroslava Kociana, podle něhož toto požádalo zdejší národní výbor, aby se zpětnou platností od 1. ledna 1946 byla naše škola převzata MNV do jeho správy.

Důvody, pro které jsme tak učinili, jsou velmi závažné a my, byvše poctěni Vaší důvěrou, že jsme vedli správu školy po stránce administrativní, jsme věc zrale uvažovali, než došli jsme ku konečnému závěru a z toho vyplývajícího jednání s MNV jak již zhora uvádím.

Není to útěk od zodpovědnosti, nebo snad strach, že by škola v nové republice neprosplávala – naopak jsou zde závažné důvody, které nám byly popudem k tomuto kroku a jež ihned si dovolím uvést. Jak Vám známo, založení Spolku pro zřízení a udržování městské hudební školy v našem městě uskutečnilo se v r. 1939, tedy v době, kdy naše republika byla okupována Němci a kde podklad pro zřizování nových spolků byl velmi opatrně vážen nadřízenými místy ovlivněnými Němci. Přes to podařilo se docílit toho, že dnem 1. září 1939 byla škola zahájena a z malých počátků se utěšeně začínala rozvíjet.....

Mluvě sám za sebe přiznávám, že mám za doby mého působení v Ústí na svědomí zřízení několika korporací, jež dosud bezvadně fungují, i když sám se jim nemohu věnovat. A uvažoval jsem hodně o otázce, zda návrh, který kuratorium přešlo, a další opatření – včítajíc i dnešní valnou hromadu – jsou na místě, ale s čistým svědomím prohlašuji, že ve zveřejnění školy, která by plným právem nesla označení Městská hudební škola Jaroslava Kociana, vidím záruku její šťastnější budoucnosti a prosperity.....

Otázka trvání spolku samého nebude předmětem dnešní schůze, k tomu se ještě vrátíme při jiné příležitosti. Ovšem jsou i dnes vítány náměty, které by byly směrnicí pro další existenci tohoto spolku, který členům kuratoria se ovšem zdá potom býti zbytečným.

Doufám, že tím výkladem jsem plně vyznačil příčinu dnešního shromáždění podotýkaje, že po názoru členů kuratoria školy nebude dnes žádných zásadních námitek proti jeho opatření a že debata, která by se snad rozvinula, bude jednati o podružnějších věcech, aniž by rušila zásadní našeho sjednání s MNV.

Příloha č. 6

Vyjádření MNV k převzetí Městské hudební školy do správy města

Vzhledem k kopii Statutu Městské hudební školy ze dne 15. listopadu 1945, zn. 23/45/V k uskaldání se převzetí městské hudební školy do správy města Ústí nad Orlicí navrhuje se rada M N V po vypořádání příslušných komisí předložit písemně městě M N V tento návrh:

Ve smyslu zájmu již dříve existujícího sdružení městské hudební školy v Ústí nad Orlicí navrhuje se M N V v Ústí nad Orlicí a vřadnou odpovědnou osobou příslušných komisí a nadřízených do dne 1. ledna 1946 městskou hudební školu v Ústí nad Orlicí, seze 1. ledna 1946 do správy města Ústí nad Orlicí se těchto podmínkami:

- a/ Spolek pro udržování městské hudební školy v Ústí n. Orlicí, ježkolto odpovědný vyřizovatel školy odešel dnem 1. ledna 1946 veškeré majetek a vvršky /novitost/ i hotovosti této školy, vřeg. tohoto spolku města Ústí nad Orlicí, čímž tedy město Ústí nad Orlicí převzalo veškeré aktivo.
- b/ Pokud jde o závazky a povinnosti uvedená školy, převzala je město Ústí n. Orlicí. pouze pokud, pokud bude vyžadováno na dni 1. ledna 1946 v protokolu o převzetí aktiv a pasiv této školy.
- c/ Pokud by se objevily závazky nebo povinnosti dodatečné, na dni 1. ledna 1946 vzniklé, bude o převzetí těchto závazků a povinností zproneuvněna příjma ve případech radou M N V.
- d/ Pokud městská škola má nějaký majetek svěřený se sdružení nebo pokud nějaký majetek byl svěřen odpovědnému vyřizovateli školy, převzala také tento majetek nebo tyto majetkové hodnoty dnem 1. ledna 1946 město Ústí nad Orlicí a to ve stavu, jak k tomuto dni bude zjištěn protokolem.

Ze školy vzniklé snad na majetku takto propůjčeném přece dnem převzetí reš odpovědní vyřizovatel.

- a/ Město Ústí n. Orlicí se zavazuje příjma školy učiti vřhradně pro účel této školy, rozpočet školy bude pak svlděně vykazován /svlděnění kapitola/ v rozpočtu města Ústí nad Orlicí a město bude školu tu obdobně také podporovati.
- b/ Pokud zproneuvněná předstájí, nemá město Ústí nad Orlicí náitek, aby spolek pro udržování hudební školy, pokud vůbec bude dle existovati, uslepuval své dva člany a hlasem poradním ve věcech této školy se týkajících, do školní komise M N V v Ústí nad Orlicí.
- c/ Toto usnesení sděvídá přechodně jedním a ujednáním se spolekem pro udržování hudební školy v Ústí nad Orlicí, kterýmto spolekem dnem převzetí hudební školy městem se omezí na činnost podpůrnou.
- d/ Toto usnesení se stane právně účinným dnem následní posledního a předposledního vydání. Radu M N V se navrhuje, aby příslušně došlo k tomuto usnesení nebo jeho změny sjednala s nadřízenými a nadřízenými komisí a předložila je pak pokud to je třeba podle obecních zřízení, dodatečně ku svolání písem M N V.

Příloha č. 8

Foto členů Estrádního souboru vedeného Zdeňkem Černým (strana z Kroniky školy)

Taneční orchestr LŠU Ústí nad Orlicí, účastník
krajského kola celostátní soutěže LŠU v Chrudimí,
kde získal 2. místo, na oslavách 29. výročí osvobo-
zení ČSSR Sovětskou armádou v Rychnově n.K. 8.5. 1974

Vonel Jiří	bicí nástroje
Jansa Miloš	klarinet
Čoufal Josef	klarinet
Kulda Petr	basová kytara
Faltys Jiří	tenor saxofon
Dípková Jana	zpěv
Lamačová Eva	klavír
Mařík Josef	trubka
Prachař Pavel	trubka
Černý Zdeněk	vedoucí orchestru
Brožek Bohumír	alt saxofon
Jansa Luboš	akordeon



Příloha č. 9

Stručný historický přehled vývoje nejvýznamnějších poboček školy

Pobočka v Letohradě – založena v září r. 1940

Prvních deset let se zde vyučovalo v prostorách ZŠ Komenského a dojížděli sem učitelé z Ústí. V 50. letech se stav žáků zvyšoval, r. 1956 se tato pobočka osamostatnila a tento stav trval až do r. 1962, kdy se hudeb. škola v Letohradě stala opět pobočkou nyní již LŠU Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí. Vedením pobočky byla pověřena M. Dolečková, která ji vedla až do r. 1971. V letech 1971 – 86 vedení převzal M. Kavan. Počet žáků neustále stoupal a ve školním roce 1987/88 byly pro výuku upraveny nové prostory na zámku. Ve školním roce 1991/92 se tato pobočka opět osamostatňuje a působí jako samostatná škola až do současnosti.

Pobočka v Sopotnici – založena v září 1948

Zpočátku bylo zapsáno 10 žáků na housle a 6 na klavír, který zde vyučoval František Uhlíř a později Josef Kněžek, který rozšířil výběr nástrojů ještě o violoncello a akordeon, housle učil Josef Martinec. V roce 1956 bylo klavírní oddělení zrušeno, pouze několik žáků pokračovalo ve hře na klavír u J. Martince, který měl jinak celý vyučovací úvazek houslí. V letech 1958 – 1962 pracovala pobočka pod Hudební školou v Letohradě, od r. 1962 se stala pobočkou a později detašovanou učebnou Lidové školy umění Jaroslava Kociana v Ústí. Roku 1988 nastoupil Josef Martinec do důchodu a vyučoval zde pouze na snížený úvazek. V roce 1996 převzala několik žáků Mgr. Petra Kočová-Kleislová. Ve školním roce 2001/2002 pan učitel Martinec v Sopotnici ukončil výuku úplně a jeho žáci přešli do Ústí. Detašovaná učebna již zde nebyla obnovena a výuka se plně soustředila do ZUŠ v Ústí, kde našla od r. 2003 nové, krásné prostory.

Seznam použité a doporučené literatury a pramenů:

200 let trvání Cecilské hudební jednoty v Ústí nad Orlicí – sborník příspěvků z konference „Měšťanská kultura a hudební tradice v Ústí nad Orlicí, vydalo Městské muzeum v Ústí nad Orlicí r. 2003

Výroční almanachy školy:

25 let LŠU Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí, vydalo Sdružení rodičů a přátel školy r. 1964

30 let LŠU Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí, vydalo Sdružení rodičů a přátel školy r. 1969

40 let LŠU Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí, vydala LŠU r. 1979

50 let LŠU Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí, vydala LŠU r. 1988

Základní umělecká škola Jaroslava Kociana Ústí nad Orlicí, vydala ZUŠ r. 2003

J. Martinec: 50 let hudební školy v Sopotnici, vyd. Vyrona-Export s.r.o. Ústí nad Orlicí, KAMA – sdružení podnikatelů Liberec r. 1998

Ústecký kulturní zpravodaj z roku 1979

L. Barvínková: Historie Základní umělecké školy Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí (seminární práce z dějepisu), r. 2004/2005

Kroniky školy

Protokoly o poradách Městské hudební školy v Ústí nad Orlicí

Zápisy o schůzích kuratoria Městské hudební školy v Ústí nad Orlicí